

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16Co/8/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8317205821
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8317205821.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Martina Fil'akovského v spore žalobcu R Collectors, s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297, právne zastúpený Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanému B. T., G.. XX.XX.XXXX, K. E. XX, o zaplatenie 1.088,68 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 7Csp 97/2017-56 zo dňa 16. októbra 2017, takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému sa ich náhrada n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„Súd konanie v časti o zaplatenie dlžných úrokov z istiny vo výške 120,- eur z a s t a v u j e.

Žalobu vo zvyšnej časti z a m i e t a.

Žalovanému náhradu trov konania v rozsahu n e p r i z n á v a .“

2. Rozhodnutie právne posúdil ustanovením

3. Mal za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu (Poštová banka, a.s.) a žalovaným bola dňa 19.09.2011 uzatvorená zmluva o úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 1.750 Eur. Z dôvodu neplnenia si povinností zo strany žalovaného a to nesplácania dohodnutých splátok, právny predchodca žalobcu vyhlásil ku dňu 14.08.2013 predčasnú splatnosť úveru. Dospel k záveru, že v zmluve o úvere absentuje údaj požadovaný Zákomom o spotrebiteľských úveroch a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 odsek 2 písm. k/). V zmluve o úvere tiež nebola uvedená celková čiastka, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť ako aj uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN (§ 9 odsek 2 písm. j/). V zmluve o úvere bola uvedená RPMN vo výške 30,98 %, pričom podľa prepočtu by správne mala byť uvedená sadzba 33,96 %. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd prvej inštancie vyhodnotil predmetný úver v zmysle ustanovenia § 11 odsek 1 za bezúročný a bez poplatkov. Poukázal aj na skutočnosť, že zmluva o úvere v časti dojednanej výšky ročnej úrokovej sadzby je neplatná, a to pre rozpor daného dojednania s dobrými mravmi. Úroková sadzba je viac ako o 100 % vyššia ako priemerná sadzba úrokov pri úveroch poskytovaných bankami v rovnakom období. K uznaniu dlhu zo strany žalovaného uviedol, že žalovaný mal dňa 12.09.2014 uznať dlh voči právnemu

predchodcovi žalobcu vo výške 1.680,85 Eur, avšak tento nie je bližšie špecifikovaný. Ku dňu uznania dlhu na istine bol dlh vo výške 411,06 Eur. Bol toho názoru, že predmetom uznania mal byť len nárok žalobcu na zaplatenie dlžnej istiny úveru. Samotné uznanie dlhu tiež nespísal samotný žalovaný, bolo mu len zaslané na podpis a preto je neplatným právnym úkonom. Nakoľko žalovanému boli reálne poskytnuté finančné prostriedky vo výške 1.750 Eur a v prospech žalobcu už zaplatil 2.758,44 Eur, nemá voči nemu žiaden dlh.

4. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové prejednanie alebo aby napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobe vyhovie. Uviedol, že v posudzovanom zmluvnom vzťahu bolo splácanie spotrebiteľského úveru dojednané vo forme anuitných splátok, ktorých výška sa počas celého splácania úveru nemení a ktoré v sebe zahŕňajú splátky časti úroku aj časť istiny. Z doslovného znenia ustanovenia § 9 odsek 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch nie je možné vyvodiť, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere musí byť rozpísaná splátka úveru na časť istiny, časť úrokov a iných poplatkov. Zmluva obsahuje všetky požadované náležitosti a teda poskytnutý spotrebiteľský úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov. Uviedol, že v zmluve je tiež uvedený údaj o celkovej čiastke úveru, a to v článku 3 bod 1 posledná veta („Celkovú čiastku úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom“). Poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci č. C-42/15. Nesúhlasí so záverom súdu o tom, že v zmluve je nesprávne uvedená celková výška nákladov ako aj nesprávny údaj o RPMN. Do celkových nákladov právny predchodca žalobcu nezapočítal poplatky spojené s poistením úveru, nakoľko poskytnutie úveru nebolo podmienené uzatvorením poistenia schopnosti splácať úver. Suma poistného nie je určujúca ani pri výpočte RPMN. K výške zmluvného úroku uviedol, že úver bol poskytnutý na obdobie 4 rokov a 2 mesiacov, pričom priemerná úroková sadzba za obdobie 09/2011 bola vo výške 12,84 %. Aby bolo možné považovať úrok za taký, ktorý odporuje dobrým mravom, musela by úroková sadzba prevyšovať priemernú sadzbu o 25 %. Namietá, že uznanie dlhu nie je nekalou obchodnou praktikou a nemožno ho považovať za neplatné. Žalovaný mal možnosť uviesť poznámku, ak s uznaním dlhu v akomkoľvek bode nesúhlasí. Nie je možné tento dokument označiť za neplatný pre jeho neurčitosť. Namietá tiež to, že rozsudok je prekvapivý nakoľko nemal možnosť sa počas konania vyjadriť k dôvodom zamietnutia žaloby.

5. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

7. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

8. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia a k odvolacím námietkam uvádza nasledovné:

9. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi právnym predchodcom žalobcu (Poštová banka, a.s.) ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 19.09.2011 uzatvorená Zmluva o úvere dostupná pôžička č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva o úvere“). V bode 3 Zmluvy o úvere bola uvedená výška úveru (1.750 Eur), výška mesačnej splátky (61,29 Eur), celková výška nákladov (1.145,53 Eur), dátum konečnej splatnosti (19.11.2015), dátum prvej platby (do 19.10.2011), úroková sadzba (25,50 % p.a.), dátum každej ďalšej platby (k 19. dňu v mesiaci), poistenie (základný súbor poistenia), počte mesačných splátok (50), priemerná RPMN na trhu (20,65 %) a RPMN (30,98 %). V bode 2 Zmluvy o úvere bolo predtlačným textom uvedené „Žiadam o poistenie schopnosti splácať úver a vyhlasujem, že spĺňam podmienky na vznik zvoleného súboru poistenia ...“ pričom žalovaný ako dlžník mal možnosť vybrať si, či žiada o základný súbor alebo o komplexný súbor. Možnosť nevybrať si žiadne poistenie nebola v Zmluve o úvere uvedená.

10. Podľa ustanovenia § 52 odsek 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa odseku 2, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa odseku 3, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa odseku 4, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

11. Podľa ustanovenia § 53 odsek 6 Občianskeho zákonníka, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

12. Podľa ustanovenia § 9 odsek 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia Zmluvy o úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

13. Podľa ustanovenia § 11 odsek 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

14. Podľa ustanovenia § 5b zákona č. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premičania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

15. V súvislosti s údajom podľa ustanovenia § 9 odsek 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch a rozsudkom Súdneho dvora vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a.s. a Klára Biróová odvolací súd poukazuje na priamy účinok smerníc. Otázka priameho účinku smerníc sa vo všeobecnosti v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia.

16. Podľa čl. 288 odsek 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Smernica je mäkkším právnym nástrojom ako nariadenie, pretože umožňuje zladenie požiadavky na jednotu únieového práva s vôľou zachovať rozmanitosť národných úprav. Smernica sa ako právny predpis často používa napr. v oblasti vnútorného trhu, kde existujú podstatné rozdiely medzi úpravami jednotlivých členských štátov, aby sa umožnilo

ich postupné zjednotenie. Smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Ustanovenia smernice musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecného záväzného právneho predpisu a s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky právnej istoty. Až kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. Na tento stav právnej neistoty nemá vplyv ani prípadný rozsudok Súdneho dvora o nesplnení transpozície povinnosti členského štátu alebo rozsudok Súdneho dvora, ktorým bol určitým ustanoveniam tejto smernice priznaný priamy účinok. Až momentom správnej transpozície smernice nastáva právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce zo smernice a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva. Ustanovenia smernice majú priamy účinok len vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky a to, že uplynula transpozíčná lehota smernice, smernica nie je správne transponovaná alebo nie je zabezpečená jej úplná účinnosť, ustanovenie smernice zakladajúce právo pre jednotlivca alebo povinnosť pre členský štát musí byť dostatočne jasné, presné a nepodmienené a priama aplikácia nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, alebo založenie resp. sprísnenie trestnej zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Je logické, že ak si členský štát nespĺnil svoju povinnosť a netransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej, resp. nesprávne prebratej smernice žiadna povinnosť.

17. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto konkrétnom prípade veriteľ verzus spotrebiteľ) v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. Z uvedeného vyplýva, že priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice. (Pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/99/2017 zo dňa 29.05.2018)

18. Problém nastal v súvislosti s pochybnosťami, kde sú hranice nepriameho účinku smernice. Súd totiž na jednej strane má za cieľ v zmysle rozsudku C-42/15 dosiahnuť plný účinok smernice pri využití všetkých aplikačných metód a ustanovení celého právneho poriadku, no na druhej strane existujú obavy, aby nedošlo v sporoch medzi jednotlivcami k aplikácii nepriameho účinku smernice contra legem a navyše aj proti princípom súkromného práva, akým je aj princíp právnej istoty.

19. Dôležitý je tiež výklad rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a smernice 2008/48/ES, pretože sa zdá, že Súdny dvor mal výhradu len k amortizačnej tabuľke ako povinnej náležitosti zmluvy a len vo vzťahu k istine. Prejednávaná vec sa však netýka amortizačnej tabuľky, ale špecifikácie splátok úveru podľa jednotlivých zložiek, čo je v konečnom hľadisku relevantné aj na účely transparentnosti vstupných údajov pre výpočet RPMN.

20. Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov (resp. všetky predpoklady na výpočet RPMN) alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice. Z tohto rozhodnutia teda vyplýva, že Slovenská republika nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, resp. výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

21. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje aby v samotnej zmluve boli uvedené predpoklady na výpočet RPMN, resp. vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel

vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejme, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

22. Tak explicitne presné ustanovenie akým je ustanovenie § 9 odsek 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. Zákonodarca v citovanom ustanovení jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou obligatórných náležitostí uvedených pod písm. k/ § 9 odsek 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch a odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol v čase vydania napadnutého rozsudku platný a účinný.

23. Zákomom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bola do právneho poriadku zakotvená dikcia zákonnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere o spôsobe splácania úveru podľa istiny, úrokov a iných poplatkov. Približne štyri roky táto zákonná dikcia bola spojená ešte aj kumulatívne s právom na uvedenie súčtu týchto platieb. Nemali by byť žiadne pochybnosti, že v tom čase smernica Rady 87/102/EHS nevyžadovala plnú harmonizáciu. Zákomom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bola transponovaná smernica 2008/48/ES z 23. apríla 2008, ktorá vyžadovala plnú harmonizáciu. Do tohto nového zákona o spotrebiteľských úveroch bola prevzatá z predchádzajúceho zákona totožná dikcia splácania spotrebiteľských úverov podľa splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Klausula objasňujúca špecifikáciu splátok úveru nielen podľa istiny ale aj úrokov a poplatkov má význam, aby bol jasný údaj, (i) z čoho splátka pozostáva, (ii) či splátka obsahuje aj poplatky, (iii) či neobsahuje poplatky, ktoré nemajú byť zaradené do RPMN), (iiii) či ide o amortizované splácanie alebo bez amortizácie alebo (iiiiii) údaj o tom, v ktorých splátkach je výlučne istina a v ktorých len poplatky (pri niektorých typoch úverov sú zmluvy formulované tak, že najprv sa splácajú výlučne úroky a v poslednej splátke istina) a pod.. Podľa názoru odvolacieho súdu špecifikácia splátok úveru má svoj význam aj v tom, že spotrebiteľ má možnosť v prípade sankcie bezpoplatkovosti priamo zistiť, ktorej časti splátky sa táto sankcia týka. Spotrebiteľ má tiež možnosť kontroly, či v splátke použitej na účely výpočtu RPMN nie je uvedený poplatok, ktorý sa do RPMN nesmie započítať. RPMN pritom predstavuje dôležitý údaj o celkových nákladoch na úver. Špecifikácia splátok úveru môže odhaliť aj nekalé obchodné praktiky, ak by nedošlo k naplneniu predzmluvných informácií o splátkach úveru (cieľ podľa II. bod 2 smernice 2008/48/ES). (Pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/99/2017 zo dňa 29.05.2018)

24. Treba prisvedčiť súdu prvej inštancie aj v tom smere, že v predmetnej Zmluve o úvere sa nenachádza ďalšia podstatná náležitosť a to celková čiastka, ktorú mal žalovaný ako spotrebiteľ zaplatiť. Z obsahu Zmluvy o úvere vyplýva, že výška úveru je 1.750 Eur, výška mesačnej splátky 61,29 Eur, počet mesačných splátok 50 a celková výška nákladov 1.145,53 Eur. Za situácie, že spotrebiteľ uhradí veriteľom požadovaných 50 splátok vo výške 61,29 eur zaplatí celkovo 3.064,50 Eur. Celkové náklady žalovaného tak predstavujú sumu 1.314,50 Eur a nie 1.145,53 Eur ako je uvedené v predmetnej Zmluve o úvere. Žalobca v predmetnej Zmluve drobným písmom uviedol klauzulu s nasledovným textom: „Celkovú čiastku Úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom.“, no ani uvedeným neodstránil neurčitosť a nejednoznačnosť uvedeného údaju v zmluve týkajúceho sa celkových nákladov dlžníka. Uvedené konanie nemožno posúdiť ináč ako nekalé, nakoľko žalobca ako veriteľ poskytol spotrebiteľovi nesprávne informácie o tom, aká bude hodnota jeho úveru.

25. Princíp ochrany spotrebiteľa vyžaduje transparentnosť zmluvných dojednaní, ktoré sú spotrebiteľovi dodávateľom predkladané k podpisu. Z nich musí byť zrejme, aké bude finálne finančné zaťaženie príjemcu úveru, lebo len takto informovaný spotrebiteľ môže urobiť spoľahlivú komparáciu na trhu dostupných a ponúkaných úverov bez toho, aby neskôr zistil, že vychádzal zo zámerne skreslených informácií. Problém ochrany spotrebiteľa nespočíva v zákaze obchodných podmienok, ale v možnosti sa s nimi riadne oboznámiť v ich zreteľnom označení, formulácii a možnosti ich po zrejmej úvahe akceptovať alebo odmietnuť. Z dôvodu existujúceho nebezpečenstva, že priemerne obozretný spotrebiteľ to nedokáže, je práve zo strany súdneho dvora judikovaná nevyhnutnosť ex offio súdnej kontroly. Je síce

pravdou, že Súdny dvor EÚ zvýšil nároky na spotrebiteľov a na ich aktivitu (porovnaj rozsudok C-34/13 Kušionová), ale vo vzťahu k tomu, aby sa snažili a urobili viac pre to, aby sa vec dostala pred súd.

26. Z vyššie uvedených dôvodov je podľa odvolacieho súdu plne legitímny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalovanému, a to v súlade s ustanovením § 11 odsek 1 písm. a/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom neobsahuje náležitosti podľa § 9 odsek 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 odsek 1. Keďže pre záver o bezúročnosti úveru postačuje absencia čo i len jednej z náležitostí vymedzených v ustanovení § 11 odsek 1 písm. a/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, odvolací súd sa osobitne nevyjadroval ku správnosti výpočtu RPMN.

27. K „Uznaniu dlhu“ zo dňa 12.09.2014 odvolací súd uvádza, že uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi zakladá vyvrátenú právnu domnienku, že v čase uznania dlh existoval. Tento právny úkon okrem všeobecných náležitostí pre právne úkony (§ 34 a nasl.) musí mať písomnú formu, musí byť z neho zrejмый dôvod (kauza) vzniku pohľadávky, musí v ňom byť presne určená výška pohľadávky a napokon musí obsahovať aj prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. V prípade sporu veriteľ nemusí dokazovať, že v čase uznania dlh existoval, ani jeho výšku. Uznáním dlhu sa dlžník nezbavuje možnosti uplatňovať v občianskom súdnom konaní námietky týkajúce sa dôvodu alebo výšky (rozsahu) nároku veriteľa. Samotné podpísanie tejto listiny zo strany žalovaného teda neznamená, že sa na právny vzťah, ktorý vznikol medzi stranami konania nebudú aplikovať právne normy upravujúce spotrebiteľské vzťahy. Povinnosť súdu prihliadať aj bez návrhu na oslabenie nároku, či na nemožnosť uplatnenia práva predávajúceho voči spotrebiteľovi vyplýva z ustanovenia § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa. Z obsahu listiny nazvanej ako „Uznanie dlhu“ vyplýva, že ide o formulárové tlačivo pripravené právnym predchodcom žalobcu. Treba prisvedčiť prvoinštančnému súdu v tom smere, že akceptovaním „Uznania dlhu“ by sa obišiel zákon o Spotrebiteľských úveroch, nakoľko by sa žalobcovi priznalo plnenie, na ktoré vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru zo Zmluvy o úvere nemá nárok, resp. na ktoré mu nárok nevznikol. Preto podľa názoru odvolacieho súdu, je daná právny úkon - „Uznanie dlhu“ zo dňa 12.09.2014 neplatný, pre obchádzanie zákona.

28. K odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa nemožnosti vyjadrenia sa k dôvodom zamietnutia žaloby odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vec predbežne právne posúdil na pojednávaní dňa 16.10.2017, na ktorom mal žalobca možnosť sa k danému posúdeniu vyjadriť.

29. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca žalovanému poskytol finančné prostriedky vo výške 1.750 Eur, pričom žalovaný žalobcovi uhradil sumu vo výške 2.758,44 Eur. Súd prvej inštancie teda rozhodol správne, pokiaľ žalobu zamietol.

30. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5 Cdo 218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 08.06.2006, I. ÚS 188/06)

31. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec. Z týchto dôvodov odvolací súd považuje odvolanie žalobcu za nedôvodné a vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdzuje (§ 387 C.s.p.).

32. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 odsek 1 C.s.p. v spojení s § 255 odsek 1 C.s.p. tak, že žalovanému, ktorý by mal s poukazom na úspech v odvolacom konaní nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ich náhradu nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

33. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).